

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: T. Ö., st. příslušnost: Turecká republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2020, č. j. X, ve věci prodloužení doby
trvání zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi se **přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovené rozhodnutím z 25. 9. 2020 za účelem jeho předání podle přímo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

použitelného právního předpisu Evropských společenství - Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 z 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států - dále jen „nařízení Dublin III“ nebo „nařízení“.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu - žalovaná z úřední povinnosti podrobněji nezkoumala, zda předání do Rumunska není fakticky a právně vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků podle čl. 3 nařízení. Rumunsko je nestandardní evropská země, neposkytuje dostatečné záruky žadatelům o mezinárodní ochranu a neposkytuje dostatečnou právní pomoc žadatelům o azyl. Rumunsko neumožňuje žadatelům a držitelům mezinárodní ochrany využívat zdravotní služby, uprchlíci čelí finančním a jazykovým bariérám. Žalobce v Rumunsku o azyl nežádal, uprchlíci podepisují často pod nátlakem nějaké listiny, ale nevědí jaké. Žalobci navíc hrozí v Rumunsku nákaza virem COVID-19, hygienické podmínky v uprchlických táborech jsou nevyhovující a možnost dostat se do zdravotnického zařízení je ztížena nebo zamezená. To žalovaná opomenula. Žalobce navrhl jako důkaz aktualizovanou zprávu z AIDA - azylové informační databáze Evropské rady pro uprchlíky (ECRE) o Rumunsku ke dni 31. 12. 2019, ale nepřiložil ji. Žalovaná nevzala v potaz Oznámení Mezinárodní organizace pro migraci (UNHCR) z 10. 3. 2020 k pozastavení tranzitních cest spojených s uprchlíky; tato výzva platí nadále.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** uvedla, že 23. 9. 2020 byla její hlídka vyslána k prověření oznámení o migrantech na lesní cestě u sjezdu ze silnice E442 v obci Mladeč u Litovle a zjistila přítomnost žalobce, který nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Při zjišťování totožnosti žalobce byla nalezena shoda v databázi EURODAC a žádost žalobce z 20. 8. 2020 o azyl v Rumunsku, které je podle nařízení příslušné k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Proto byl žalobce zajištěn za účelem předání do Rumunska. Ministerstvo vnitra požádalo Rumunsko o přijetí žalobce a Rumunsko 13. 10. 2020 s přijetím vyslovilo souhlas. Žalovaná 19. 10. 2020 na základě podnětu Ministerstva vnitra zajištění žalobce prodloužila. Předání žalobce do Rumunska bylo realizovatelné. Žalobce byl ze zajištění propuštěn 20. 11. 2020 podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože zanikl důvod zajištění; byla zde právní překážka – lhůta pro podání správní žaloby byla do 3. 12. 2020 a transfer nebyl možný z důvodu epidemiologické situace. Po celou dobu zajištění jeho podmínky a realizovatelnost trvaly a žalovaná je průběžně zkoumala.
4. Žalovaná uvedla k žalobním námitkám, že postupovala podle § 129 zákona o pobytu cizinců, tedy kogentní normy, která žalované stanoví postup v případě naplnění tohoto ustanovení. V době vydání rozhodnutí nebyla žalované známa žádná ze skutečností, které by bránily realizaci předání žalobce podle nařízení nebo jakékoliv skutečnosti dokládající existenci systematických nedostatků azylového řízení v Rumunsku. O Rumunsku není obecně známo, že by zde byly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízení s cizinci.
5. Žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě existuje vážné nebezpečí útěku žalobce, protože byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunské republice a měl povinnost zde setrvat až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Rumunské republice, je patrné z jeho následného jednání, kdy namísto toho, aby se zdržoval na území Rumunské republiky do pravomocného skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dále ve své cestě do cílové země, tedy do

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Spolkové republiky Německo. Žalobce vstoupil na území Evropské unie (dále jen „EU“) bez platného cestovního dokladu a víza či povolení a bez tohoto povolení měl v úmyslu cestovat až do Spolkové republiky Německo.

6. Mírnější donucovací opatření by v případě žalobce nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalobce nemá na území české republiky (dále jen „ČR“) hlášený pobyt, nemá na území ČR zajištěné ubytování, nemá dostatek finančních prostředků a s vědomím, že nevlastní platné vízum nebo povolení k pobytu, vstoupil na území ČR, čímž porušil jednu z nejzákladnějších povinností cizince pobývajících na území ČR. Žalobce nemá ani dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by žalobce ubytoval, případně za něj finanční záruku složil. Žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by jeho uložení byl ohrožen výkon jeho předání. Žalobce úmyslně opustil Rumunskou republiku, která mu nabídla ochranu, a pokračoval ve své nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Je zřejmé, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se v tomto případě zcela minulo účinkem.
7. Vykonavatelem předání cizince na základě nařízení (Dublin III) je odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) Ministerstva vnitra, který dal žalované podnět k prodloužení zajištění z důvodu realizace předání.
8. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 větě druhé a třetí v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
10. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu žalované z 23. 9. 2020, že vyslala svou hlídku po oznámení na linku 158, že na sjezdu z dálnice u obce Mladeč byla skupinka několika mladých mužů s balkánským přízvukem. Žalovaná u oznamovatele pana V. poté zjistila, že si chtěl odskočit vykonat potřebu, ale u lesa ho oslovila skupinka mladíků cizím jazykem, dostal strach, proto raději odjel a zavolal žalované. Oznamovatel ukázal hlídce popsané místo a žalovaná asi 300 m od nájezdu vypátrala v 21 h skupinu sedmi osob mužského pohlaví, šest kurdských Turků a jednoho občana Bangladěše. Po vyfotografování a provedení testů na COVID-19 byli cizinci zajištěni.

11. Skutková zjištění a popis správního řízení v napadeném rozhodnutí odpovídají správnímu spisu.
12. Žalovaná rozhodnutím z 25. 9. 2020 uložila žalobci podle § 50a zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území ČR.
13. **Žalovaná rozhodnutím z 25. 9. 2020 žalobce zajistila** podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Hlídka žalované při kontrole žalobce 23. 9. 2020 ve 21 h zjistila, že žalobce nemá doklad totožnosti ani cestovní doklad či oprávnění k pobytu. V databázi EURODAC byl žalobce podle otisků prstů nalezen se záznamem z Rumunska. Žalobce neměl v Rumunsku žádný pobyt a nebyl držitelem povolení k pobytu v Rumunsku. Žalobce požádal v Rumunsku o mezinárodní ochranu. Podle lustrací v cizineckém informačním systému i v informačních systémech žalované zde žalobce nebyl nalezen. Žalobce 24. 9. 2020 souhlasil s ustanovenou tlumočnicí do kurdského jazyka a vypověděl, že bydlí v Turecku v panelovém domě spolu s bratrem, kterému byt patří, je svobodný a v případě návratu se má kam vrátit. Má základní vzdělání. V Turecku pracoval jako prodáváč v obchodě. Z Turecka odjel z finančních důvodů, v Turecku je špatná finanční situace. Chtěl do Německa, do Mnichova za lepším životem. V Německu má dva bratrance, se kterými udržuje telefonický kontakt. Z Istanbulu odletěl do Bělehradu s platným cestovním pasem. V Istanbulu zaplatil muži jménem Y. 6 000 EUR, ten měl zařídit cestu až do Berlína. Na cestu měl ještě 3 000 EUR. V Bělehradě byl týden, šel pěšky do Rumunska, kde ho zadržela policie na tři dny v uprchlickém táboře, odebrali mu otisky prstů a dali mu nějakou rumunskou kartu k pobytu. O azyl nežádal. S kartou se ubytoval na nějaké ubytovně, kde žil asi měsíc. Na ubytovně ho kontaktoval člověk od Y., který mu řekl, že ho 21. 9. 2020 brzy ráno odvezou ke kamionu, se kterým odjede do Berlína. Spolu s ním nastoupilo do kamionu 39 lidí, z toho jedna žena. Cesta trvala 26 až 28 h. Během cesty nikde nezastavovali a nikdo nevystupoval. Druhý den ráno asi v 8 hodin kamion zastavil a řidič řekl, ať vystoupí, že pro ně přijede někdo jiný. Vystoupili všichni kromě 10 osob, které pokračovaly dál v cestě. Po vystoupení z nákladního vozidla zůstali v lese. Po 12 hodinách, asi kolem 18. h přijelo několik vozidel, do kterých nastoupilo 22 lidí z kamionu a na místě zůstalo 6 mužů. Kolem 21. h zbylých 6 mužů mělo vyzvednout poslední vozidlo, ale před 21. h je zadržela policie a odvezla do Olomouce. K doplňujícím otázkám žalované žalobce uvedl, že cílem jeho cesty bylo Německo, konkrétně Berlín. V České republice je poprvé. V Rumunsku o azyl nežádal, pouze zde byl kontrolován hlídkou policie. V minulosti nežádal o vydání víza pro cestu do některého ze států EU, ve státech EU o azyl nikde nežádal a nebyl mu v minulosti v žádném ze států EU vysloven zákaz pobytu. Žalobce v ČR nemá blízké příbuzné s povoleným pobytem nebo někoho, kdo by se o něj postaral. V Evropě nežijí žádní jeho příbuzní. Cestovní doklad nevlastní. Žalobce nevěděl, že bez platného cestovního dokladu, víza nebo povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých zemí a vstoupit na území ČR. Žalobce v minulosti v zemi svého původu ani nikde jinde nebyl stíhaný policií, popřípadě souzen. Žalobce měl u sebe pouze asi 2 000 EUR. Žalobce neměl na území ČR žádné sociální, ekonomické, kulturní nebo podobné vazby.
14. Žalovaná uzavřela skutková zjištění tak, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně od 23. 9. 2020 na území ČR bez cestovního dokladu, víza a oprávnění k pobytu a podle zjištění žalované byl veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Rumunsku a měl se na území Rumunska zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti založily důvod pro zahájení řízení podle nařízení. První

bezpečnou zemí, kde byl žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, bylo Rumunsko. Tato země je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je v souladu s nařízením povinná žalobce přijmout zpět na své území, i když řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno.

15. Žalovaná dospěla k závěru, že existuje nebezpečí útěku žalobce, protože byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku a měl povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Rumunsku, je patrné z následného jednání žalobce, který namísto toho, aby se zdržoval na území Rumunska do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dál ve své cestě do cílové země, tedy do Německa. Žalobce na území EU vstoupil bez platného cestovního dokladu, víza či povolení a bez tohoto povolení měl v úmyslu cestovat až do Německa. Žalobce nemá pro pobyt na území ČR žádné vízum či jiné oprávnění a nemá zde zajištěno ubytování. Skutečným cílem cesty žalobce bylo vždy Německo. Popsaným jednáním, kdy žalobce úmyslně vstoupil na území EU bez cestovního dokladu, potřebného víza či povolení a chtěl se dostat do Německa, dal žalobce zřetelně najevo, že nebude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při své cestě neoprávněně vstoupil na území Rumunska a následně i ČR s cílem neoprávněně vstoupit na území dalších členských států EU tak, aby se dostal až do Německa. Žalobce svým jednáním prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Toto jednání, kterého se žalobce dopustil i v minulosti, kdy vstoupil neoprávněně na území Rumunska, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
16. Podle žalované nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce z území ČR podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zjištěný skutkový stav svědčí o tom, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce nedostačující, protože žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt, nemá zde zajištěné ubytování a s vědomím, že nevlastní platné vízum nebo povolení k pobytu, vstoupil na území ČR, čímž porušil jednu z elementárních povinností cizince pobývajícího na území ČR. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či známý, který by ho ubytoval, případně za něj finanční záruku složil. Žalobce není schopen plnit povinnosti ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání. Žalobce úmyslně opustil Rumunsko, které žalobci nabídlo ochranu, a pokračoval ve své nelegální cestě do Německa. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by se proto zcela minulo účinkem. Důvěra vůči cizinci, který již v minulosti nerespektoval své povinnosti, je oslabena.
17. Žalovaná se zabývala otázkou, zda je předání potencionálně možné a zdali nezasáhne nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce. Výsledkem a ověřením totožnosti žalobce žalovaná zjistila, že žalobce je v produktivním věku, je zdravý, svobodný a dle jeho slov nikdy v ČR nebyl a nemá zde žádné známé ani příbuzné, což znamená, že nemá v ČR žádné rodinné vazby. Délku pobytu cizince na území ČR lze počítat v rádech hodin, takže je vyloučeno, aby si zde vytvořil silnější vazby k ČR, které

by byly překážkou jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Rumunska. Vzhledem ke krátké době pobytu žalobce na území ČR je také vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků, není schopen si tedy zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Bez cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si byl žalobce schopen finanční prostředky na svou obživu a ubytování legálně obstarat. V případě žalobce je vyloučen dobrovolný návrat do Rumunska, neboť nemá finanční prostředky na zajištění letenky a jakýkoliv jiný způsob pozemní dopravy by měl za následek opětovný nelegální vstup do sousedních zemí.

18. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o udělení azylu v Rumunsku. Rumunsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ním zahájeno řízení o předání podle nařízení. Předání žalobce je uskutečnitelné, neboť realizaci předání nebrání v době rozhodování o zajištění žalobce žádná překážka.
19. Soud doplňuje, že podle protokolu o výpovědi žalobce k dotazům žalované uvedl, že neměl po cestě z Turecka do ČR žádné zdravotní problémy, které by odpovídaly nakažení COVID-19, nikdy nebyl v karanténě. Žalobce měl test na COVID-19 v Turecku, Rumunsku a ČR. Žalobce v Turecku nemá žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami, žádné nebezpečí mu v případě návratu do Turecka nehrozí, jeho zdravotní stav je dobrý a nemá žádná zdravotní omezení, drogy neužívá, ani alkohol, nechce se vrátit do Turecka, vycestoval by z ČR dobrovolně a k vycestování potřebuje týden.
20. Rozhodnutím z 19. 10. 2020 žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o **prodloužení doby zajištění** o 33 dnů, tedy do 24. 11. 2020. Doba zajištění žalobce v rozhodnutí o jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 23. 9. 2020 do 22. 10. 2020. Ministerstvo vnitra 30. 9. 2020 odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska na základě shody otisku prstů v systému EURODAC. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 14. 10. 2020. Žalovaná obdržela od Ministerstva vnitra 13. 10. 2020 odpověď Rumunska, které přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Česká republika má v souladu s nařízením 6 týdnů na realizaci předání žalobce a tato lhůta končí 24. 11. 2020. Protože lhůta na realizaci předání žalobce do Rumunska překračuje dobu stanovenou původním rozhodnutím o zajištění, rozhodla žalovaná o prodloužení o 33 dnů, tedy ode dne, který následuje po posledním dnu lhůty stanovené v rozhodnutí o zajištění z 25. 9. 2020, z důvodu úspěšné realizace předání cizince, ke kterému objektivně nelze přistoupit v době platnosti původního rozhodnutí o zajištění.
21. Při rozhodování o prodloužení zajištění dospěla žalovaná k totožným závěrům jako v rozhodnutí o zajištění, tedy že existuje nebezpečí útěku žalobce, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce z území ČR, že předání žalobce je potencionálně možné a že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Odůvodnění těchto závěrů bylo shodné jako v rozhodnutí o zajištění. Žalovaná vzala v úvahu také možnost podat žalobu proti rozhodnutí o přemístění žalobce. K tomu žalovaná připočítala dobu potřebnou k zajištění letecké přepravy do Rumunska, kdy letecká společnost vyžaduje informaci o převozu cizince minimálně s týdenním předstihem.

22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení“, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení“. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.
24. Podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
25. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje **vážné nebezpečí útěku**. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za **vážné nebezpečí útěku** se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“.
26. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění

cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

27. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o zajištění, včetně jeho prodloužení, a stanovení povinnosti cizince opustit území České republiky činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Výkon správního uvážení při rozhodování o zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).
28. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění a jeho prodloužení musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné předání cizince realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že předání bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k předání cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012-59).
29. Vyslovené požadavky žalovaná ve svém rozhodnutí o prodloužení zajištění naplnila. Popsala, že na základě předchozího jednání žalobce hrozí nebezpečí útěku a pokračování v protiprávní činnosti, proto v daném případě žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření. Ze spisového materiálu žalovaná rovněž nezjistila, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, že by bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (přiměřeně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30). S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno.
30. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu pro žalovanou bylo podstatné, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně, neměl finanční prostředky, které by mu umožnily vycestovat z ČR, a na území ČR nemá žádnou rodinu či známé. Podle nařízení Dublin III měl být žalobce jako příslušník třetího státu předán do Rumunska. Za tímto účelem byl zajištěn, neboť nebylo možné u něj uplatnit zvláštní opatření.
31. Systémové nedostatky v řízení s cizinci pro projednávaný případ podle konstantní judikatury nejsou známy. Podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, který se k aktuální situaci v Rumunsku podrobně vyjádřil a zdejší soud na tyto závěry odkazuje, neboť jsou plně použitelné i v souzené věci. Neexistence systémových nedostatků v řízení s cizinci v Rumunsku je zdejšímu soudu známa i z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 2019, č. j. 60 Az 24/2019-59. Soud neprovedl důkaz zprávou z AIDA – azylové informační databáze Evropské rady pro uprchlíky (ECRE) o Rumunsku ke dni 31. 12. 2019, protože obsahovala stav ke dni 31. 12. 2019, s výjimkou některých dílčích údajů z února - dubna 2020 (což je soudu známo např. z věci sp. zn. 72 A 40/2020). Ostatně, žalobce žádné konkrétní systémové nedostatky

ve správním ani soudním řízení netvrdil. Žalobci v Rumunsku nehrozí žádné mučení, vážné nebezpečí a je zde důvěra v rumunské orgány, pokud jde o dublinský systém.

32. Žalobce svým chováním dal opakovaně najevo, že není důvěryhodný. Žalobce potvrdil, že měl cestovní doklad, ale policii při zajištění ho nedoložil a u sebe ho neměl. Z toho vyplývá, že žalobce věděl, že musí mít doklad totožnosti a povolení ke vstupu a pobytu v jednotlivých zemích, ale úmyslně všude porušoval právní předpisy a hodlal v tom pokračovat. Žalobce ve své výpovědi žalované tvrdil, že má v Německu dva bratrance, se kterými udržuje telefonický kontakt, pak ale uvedl, že v Evropě žádné příbuzné nemá. Žalobce uvedl, že dostal v Rumunsku kartu k pobytu, ale přitom uvedl, že o azyl nežádal. Výpovědi žalobce o těchto skutečnostech i jeho zdokumentované chování v Rumunsku byly nekonzistentní (v Rumunsku mu zrušili podle sdělení Rumunska pobyt v zařízení pro zajištění cizinců pro porušování interních předpisů). Nebylo tak možné pochybovat o úmyslech žalobce jednat účelově a porušovat pravidla o vstupu a pobytu v zemích EU a dalších zemích. Byl zde proto i důvodný předpoklad, že žalobce se nevrátí dobrovolně do Rumunska, ostatně na to neměl ani dost prostředků, ani žádnou jinou možnost, jak si zajistit návrat do Rumunska sám.
33. V době rozhodování o zajištění přitom nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly, ani je žalobce netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Žalovaná ani nebyla povinna se zabývat tím, zda žalobci v Rumunsku (případně v zemi původu) hrozí újma ve smyslu systémových nedostatků v řízení s cizinci. O Rumunsku není obecně známo, že by zde probíhaly problémy ohledně přístupu jeho orgánů v řízeních s cizinci. Vzhledem k tomu, že o tom nebyly důvodné pochybnosti, ani žalobce ve správním řízení žádné neuvedl, nebylo povinností žalované se této otázce v rozhodnutí o zajištění věnovat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS; k Rumunsku srov. např. aktuální rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2020, č. j. 32 A 24/2020-41).
34. K povaze systémových nedostatků je pak třeba uvést, že systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv EU. Ten stanoví, že „nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87). Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, aby členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu. Taková porušení žalobce v posuzované věci nenamítal a nevyšly najevo.
35. Žalovaná žalobce zajistila rozhodnutím z 25. 9. 2020 do 22. 10. 2020. Protože do tohoto data nebylo možné realizovat předání žalobce do Rumunska, bylo třeba, aby žalovaná prodloužila dobu zajištění. Prodloužení zajištění o 33 dnů, tedy do 24. 11. 2020, odpovídá lhůtě na realizaci předání žalobce do Rumunska, které zaslalo Ministerstvu vnitra 13. 10. 2020 souhlas s přijetím žalobce zpět.

36. Z obsahu rozhodnutí o prodloužení zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnilly zjištěný skutkový stav.
37. Soud souhlasí s žalovanou, že necelých 2 000 EUR nejsou prostředky postačující minimálně na náklady správního řízení, zdravotní pojištění, obživu, okamžité obstarání ubytování nejméně na týden a přepravu do Rumunska, kam by ovšem žalobce nejel, jak uvedl a osvědčil svým chováním.
38. Žalobní námitka, že se žalovaná nezabývala nebezpečím plynoucím z epidemie COVID-19, není důvodná. Žalobce nic takového ve správním řízení nenamítal. Naopak, žalobce ve své výpovědi uvedl, že je zdravý, neměl žádné příznaky onemocnění COVID-19 a v Turecku a Rumunsku byl na tento virus testován, v karanténě nikdy nebyl.
39. Žalovaná odůvodnila srozumitelně, náležitě a dostatečně, proč nebylo možné v případě žalobce sáhnout k mírnějšímu opatření, než je zajištění žalobce a prodloužení tohoto zajištění. Poukázala přitom na nedostatek finančních prostředků žalobce, která je doložena ve správním spise.
40. Žalobce pak při podání vysvětlení sám neuvedl nic o tom, že by mu někdo mohl další finanční prostředky k zajištění obživy a bydlení zajistit. Historie pohybu žalobce od překročení hranic schengenského prostoru a jeho neochota setrvat na území Rumunska i ČR je dostatečně doložena ve správním spisu a zdůvodňuje logicky a přezkoumatelně úvahu žalované o nezbytnosti užití institutu zajištění za účelem předání cizince do příslušného členského státu EU. Žalobce na území ČR vkročil jako tranzitující cizinec buď omylem, když vystoupil na pokyn řidiče z kamionu, příp. bez vědomí přesné trasy do Německa nebo vědomě porušoval právní předpisy ČR i EU, o čemž svědčí skutečnost, že při letecké cestě z Istanbulu do Bělehradu cestovní pas měl.
41. Žalobce vyjádřil jednoznačně své odhodlání cestovat do Německa a neochotu vrátit se do Rumunska, což je důležitá indicie k závěru, že by se dobrovolně nepodvolil přemístění do těchto členských států EU.
42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl. Žalobce nevnesl ve správním řízení ani v žalobě do skutkového stavu zjištěného žalovanou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
43. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.
44. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za převzetí věci a první poradou a doplnění žaloby, tj. celkem 6 200 Kč. K částce 6 200 Kč náleží paušál ve výši 2 x 300 Kč (600 Kč) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů

ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč, která bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 2. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně